

[Elisabeth Arnold]

gen særlig hensigtsmæssig måde. Man giver midlerne til virksomheder, som søger. Projekterne bedømmes ofte ikke i en større sammenhæng. De detailstyres på en meget bureaukratisk måde. Der holdes regnskab med, hvor mange timer der bruges af forskellig type – om det er akademikertimer, eller om det er assistenttimer, der bruges til de forskellige udviklingsprojekter – men resultaterne bedømmes ikke, og hvis projektet mislykkes, så kan man komme igen og søge en anden gang.

Der er altså ikke nogen samlet vurdering af, hvordan vi egentlig får en god og effektiv og værdifuld forskning i gang i de danske virksomheder.

Afskrivningsregler kan man selvfølgelig godt lave bedre for at få erhvervslivet til at forske mere, men afskrivningsregler gælder kun for apparatur og for maskiner. Afskrivningsregler gælder ikke for mennesker. Det er ofte et spørgsmål om at have råd til at ansætte de mennesker, der skal forske, der er problemet for erhvervslivet. Problemet for erhvervslivet er, at de ikke tjener penge nok til at kunne tage fejl. Når man forsker, skal man kunne tage fejl. Forskningsprojekter kan simpelt hen gå galt, og virksomhederne skal have råd til at kunne miste nogle årsværk hvert år på forskningsprojekter, som ikke bliver til noget. Vi er ikke risikovillige nok, og det gælder både statens penge, og det gælder også erhvervslivets egne penge.

Flere ordførere har været inde på, at der skal flere penge til forskningen. Det vil selvfølgelig også være en udmærket ting, men forskningen, skal vi gøre os klart, kan kun opmuntres, den kan ikke styres. Vi kan poste lige så mange penge i forskningen, som vi kan finde flertal for herinde, men det er ikke nok. Vi skal skabe forudsætninger for, at de opmuntringer, vi leverer i form af penge, kan udnyttes til god forskning og gode resultater. Vi skal først og fremmest skabe kontinuitet.

I den forbindelse vil jeg godt sige både til forskningsministeren og til hr. Frank Jensen fra Socialdemokratiet, at de 70 mio. kr., som både forskningsministeren og hr. Frank Jensen roser sig af man gav sidste år til de videregående uddannelser til grundforskning, selvfølgelig var udmærket, men de repræsenterer ikke just den kontinuerlige løsning, som vi gerne skulle have, for de kom til de videregående uddannelser

præcis på et tidspunkt, hvor de først havde lagt en strategisk plan, derefter var de blevet bedt om at skære ned, og så fik de pludselig 70 mio. kr. til grundforskningen, som de dårlig vidste hvordan de skulle anvende, fordi de nu netop havde skåret ned. Derfor synes jeg, det bedste, vi kan gøre herindefra, er at prøve at tage afsæt til en god langsigtet planlægning for forskningspolitikken i Danmark. Den skaber vi ikke ved pludselig at lægge ekstrabevillinger ind med 14 dages varsel til virksomheder og universiteter, som handler langsigtet.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg er enig med fru Elisabeth Arnold i, at det bedste ville være, at vi gav et løft i basisbevillingerne generelt på de videregående uddannelsesinstitutioner, sådan at de kunne fastholde deres bevillinger til basal vidensopbygning og grundforskning. Problemet har været, at Det Radikale Venstre – ikke Socialdemokratiet, men Det Radikale Venstre – i den tid, firkloverregeringen sad, var med til at lave de besparelser på institutionernes grundbevillinger. Da det så lykkedes os sidste år i forbindelse med finanslovsaftalen at få øget grundforskningsbevillingerne til institutionerne gennem det aktstykke, som undervisnings- og forskningsministeren sendte til Finansudvalget, og at kanalisere dem ud til institutionerne, sådan at institutionerne selv skulle prioritere nye vækstområder i forskningen, anså vi det for at være et godt tilbud til institutionerne. Men vi var enige i, at det bedste instrument til at forøge institutionernes forskningsaktiviteter mere konstruktivt var at give løftet i basisbevillingerne. Så længe Det Radikale Venstre gav firkloverregeringen flertallet til at sikre, at dette ikke kunne ske, fandt vi anledning til at prøve en anden mulighed.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Jeg hæftede mig blot ved, at fru Elisabeth Arnold omtalte, at man ikke kan afskrive på mennesker. Det er jo ikke rigtigt. Man afskriver dem faktisk abstrakt. Lønomsætninger er direkte fradragsberettigede i modsætning til maskiner, der skal afskrives over en årrække. O.k., det er teknisk. Men det, jeg bare vil advare imod, er, at man tænker i skattemæssige baner her.